

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **S. P.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2015, č. j. 15 A 141/2013 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2013, č. j. 4427/2013 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 10. 4. 2013, č. j. MmM/041615/2013/OSČ/LP, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení řidičského oprávnění skupiny A a B pro nesplnění podmínky „obvyklého bydliště“ na území České republiky. Žalovaný podrobně popsal průběh správního řízení před správním orgánem a vysvětlil, že vznikly pochybnosti, zda žalobkyně skutečně splňuje podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. Vycházel z toho, že podle ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), musí řidič k žádosti o řidičské oprávnění přiložit doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt. Souhlasil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že pouhé předložení dokladů v podobě potvrzení o přechodném pobytu,

výpisu z katastru a nájemní smlouva nemusí nezbytně prokazovat, že žalobkyně zde má obvyklý pobyt. Žalobkyně k žádosti o vydání řidičského oprávnění přiložila pouze doklad o přechodném pobytu a nájemní smlouvu uzavřenou mezi ní a V. P. s předmětem pronájmu nemovitosti na adrese P. č.p. 95. Na základě pochybností o pravdivosti prokazovaného místa obvyklého pobytu byla žalobkyně vyzvána k odstranění nedostatku žádosti, tj. k předložení dokumentů prokazujících osobní či profesní vazby k České republice. Současně požádal příslušný německý orgán veřejné správy Kraftfahrt – Bundesmat Flensburg o sdělení informací ohledně řidičského oprávnění žalobkyně v Německu a požádal Policii České republiky o sdělení, zda žalobkyně v zákonem vyžadované době pobývala v místě tvrzeného přechodného pobytu. Prvoinstanční orgán rovněž požádal pronajímatele předmětné nemovitosti o informace ohledně skutečného pobytu žalobkyně. Vysvětlil, že pochybnosti dovodil z obsahu nájemní smlouvy, která nekonkretizuje, jakou část nemovitosti žalobkyně pronajímá, když navíc stejnou nájemní smlouvu uzavřel totožný pronajímatel i s dalšími cizinci, a to zpravidla ve stejném časovém období. Žalovaný se s tímto postupem správního orgánu prvního stupně ztotožnil, neboť doklady předložené žalobkyní nebylo doloženo, že zde má vazby vyjmenované v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Žádná z těchto vazeb však nebyla v projednávané věci žalobkyní prokázána. Zdůraznil, že pronajímatel žalobkyně odmítl sdělit správnímu orgánu požadované údaje o ubytování žadatelky. Těmito skutkovými okolnostmi se přitom správní orgán musel v souladu s § 2 a 3 správního řádu podrobně zabývat. K právní úpravě žalovaný vysvětlil, že od 1. 1. 2012 byl zákon o silničním provozu s ohledem na změnu komunitární směrnice novelizován tak, že stěžejní je materiálně formální vymezení obvyklého bydliště v podobě existence doložitelných osobních či pracovních vazeb k místu přechodného pobytu. To má za cíl zabránit účelovým podáváním žádostí o řidičská oprávnění v rámci Evropské unie. Dokumenty předložené žalobkyní dokládají pouze to, že žalobkyně má právo zdržovat se na území České republiky se zajištěným ubytováním, avšak neprokazují, že tu má obvyklé bydliště. Žádné další důkazní prostředky ani přes výzvy správního orgánu žalobkyně nepředložila. Obdobný postup v jiné věci žadatele o řidičské oprávnění schválil podle žalovaného i správní soud. K otázce přítomnosti účastníků při úkonech správního orgánu žalovaný obsáhle citoval právní úpravu a příslušné doktrinální závěry, a uvedl, že práva účastníka řízení jsou dostatečně chráněna tím, že se může před vydáním rozhodnutím seznámit s obsahem správního spisu a vyjádřit se k němu. Žalovaný rovněž nezjistil, že by správní orgán prvního stupně postupoval při obstarávání důkazních prostředků v rozporu se zákonem. Odmítl, že by správní orgány měly vystupovat v řízení pouze jako pasivní příjemci žádostí, aniž by byli oprávněni zkontrolovat skutkový stav věci a aplikovat zásadu volného hodnocení důkazů. K námitce o nezákonnosti shromažďování důkazů žalovaný připomněl obsah § 1 odst. 2, § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, jakož i § 82 odst. 5 a § 129 zákona o silničním provozu, přičemž uvedl, že správní orgány nejsou pouhými pasivními distributory potvrzení, osvědčení nebo dokladů, aniž by si mohly ověřit relevantnost dokládaných údajů. Konstatoval, že právním základem spolupráce českých a německých orgánů je Smlouva uzavřená mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Spolkovou republikou Německo o dobrém sousedství a přátelské spolupráci, která byla zveřejněna ve Sbírce zákonů pod č. 521/1992 Sb. Vzájemné poskytování informací mezi českými a německými správními orgány tedy nelze považovat za nezákonné. Spolupráce, ke které došlo v posuzovaném případě, odpovídá § 42 a § 50 odst. 1 správního řádu, neboť právo získané v České republice, tj. oprávnění k řízení motorových vozidel, lze uplatňovat nejen v České republice, ale také v Německu. Spolupráci a výměnou informací mezi správními orgány byla nadto chráněna práva žalobkyně. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení, že prvoinstanční orgán byl povinen respektovat doložené důkazní prostředky, protože posuzování obvyklého bydliště nepodléhá volnému hodnocení důkazů. Žalovaný v této souvislosti opět poukázal na § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Dotaz adresovaný německému správnímu orgánu tudíž považoval žalovaný za adekvátní a za správný, neboť jen tak mohly být zjištěny a ověřeny rozhodné okolnosti případu, případně mohlo být

pokračování

zabráněno, aby žalobkyně byla za určitých okolností následně německými orgány viněna z maření výkonu úředního rozhodnutí nebo z jiného protiprávního jednání.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou ze dne 24. 10. 2013, v níž namítala, že doložila všechny doklady pro udělení řídičské oprávnění, jak požaduje zákon o silničním provozu. Vytýkala žalovanému, že zákon vykládá příliš restriktivně, takže není vlastně nikdo, kdo by mohl jím aplikované podmínky splnit. Pojem trvalý pobyt dle zákona o silničním provozu žalobkyně vykládala tak, že postačuje, když jí bylo vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, zvláště když u cizince majícího evidenčně hlášenou adresu pobytu na území České republiky je tato skutečnost v rámci pobytových kontrol zkoumána. Jelikož předložila potvrzení o přechodném pobytu, měla za to, že tím doložila adresu na území České republiky a že nemusela ničeho dalšího dokazovat. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že národní úprava je pro ni příznivější než čl. 12 směrnice č. 2006/126/ES definující pojem obvyklého bydliště, avšak i v takovém případě bylo na místě aplikovat tento výhodnější vnitrostátní režim. Výhodnější právní úpravy obsažené ve směrnici se přitom dle žalobkyně může dovolávat pouze soukromá osoba, nikoli stát. Zdůraznila, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neměly oprávnění přezkoumávat správnost nebo platnost dokladu vydaného podle zákona o pobytu cizinců jiným správním orgánem, dokládající její přechodný pobyt na území republiky. Odkaz žalovaného na rozsudek správního soudu nebyl na místě, neboť se jednalo o skutkově a právně zcela odlišný případ. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že správní orgány jsou vázány zásadou zákonné teorie důkazní, neboť § 92 odst. 4 písm. d) zákona o pobytu cizinců výslovně stanoví důkazní prostředky, jimiž má žadatel prokázat svůj obvyklý pobyt. Správní orgán za takové situace proto nemá podle žalobkyně zkoumat správnost předložených listin, má jen podle § 92 zákona o silničním provozu právo ověřit si pravdivost údajů obsažených v čestném prohlášení, a to u příslušného úřadu státu, u něhož měl žadatel předchozí bydliště. Postup správního orgánu při ověření správnosti důkazů v tomto řízení byl nadto stížen podstatnými vadami, neboť žalovaný nevysvětlil, v čem nesprávnost předložených listin spatřuje, přičemž vycházel z nezákonně získaných důkazních prostředků. „Důkazy z internetu“ nebyly správními orgány blíže specifikovány, navíc nebylo sděleno, jakým způsobem se vztahují na případ žalobkyně. Žalovaný v neposlední řadě pochybil, když využil blíže neidentifikované přípisů zahraničních úřadů, aniž by důkladněji zkoumal jejich procesní režim. Cizí správní orgán totiž nemá podle žalobkyně pravomoc se mísit do věcí náležejících do vnitrostátní pravomoci suverénního státu. Žalobkyně nesouhlasila také s tím, jakým způsobem správní orgány komunikovaly s Policií České republiky a k jakým závěrům na základě těchto reakcí dospěly. Odkaz žalovaného na veřejný zájem považuje žalobkyně za nedostatečný, neboť správní orgány nevysvětlily, v čem tento veřejný zájem spatřují. Veřejným zájmem přitom rozhodně nemůže být veřejný zájem Spolkové republiky Německo. Správní orgány porušily zákon tím, že žádaly policii o sdělení, resp. o prověření fyzické přítomnosti žalobkyně v jejím bydlišti. Správní orgány, pokud tedy tvrdí, že šlo o úkon v rámci správního řízení, porušily její procesní práva, neboť jí o tomto úkonu nevyrozuměly. Za nedostatečné považuje to, že měla pouze možnost seznámit se s obsahem rozhodnutí, zvláště když policie nepořídila o této kontrole procesně použitelný důkazní prostředek. Žalobkyně proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 13. 12. 2013, v němž se nejprve obecně vyjádřil k negativnímu jevu v podobě „přeshraniční turistiky za účelem získání řídičského oprávnění.“ Setrval na argumentaci, že žalobkyně nepředložila takové doklady, které by prokazovaly, že má na území České republiky obvyklé bydliště, neboť k místu, kde je přihlášená k přechodnému pobytu, nemá ani osobní a ani pracovní vazby. Současná právní úprava přitom stanoví, že správní orgány mají toto materiální kritérium s ohledem na výše popsaný negativní jev zkoumat. Takovéto vymezení obvyklého bydliště z hlediska zákona

o silničním provozu přitom nemá jakýkoli dopad na osoby s trvalým pobytem na území České republiky, pouze se vztahuje na osoby (žadatele o řidičské oprávnění), které zde mají přechodný pobyt a které tudíž musí svůj vztah k České republice náležitě prokázat. Proto správní orgán prvního stupně přistoupil k prošetření důvodnosti a charakteru pobytu žadatelky. Odmítl tvrzení žalobkyně, že by postupoval v rozporu s procesními předpisy. Spolupráci správních orgánů s německými orgány řeší mezinárodní smlouva zveřejněná pod č. 521/1992 Sb. Přípis německého správního orgánu podle žalovaného nepředstavuje nezákonné vměšování do vnitřních záležitostí jiných států, ale je nutné jej vnímat jako naplnění snahy o spolupráci, zvláště když na základě získání českého řidičského oprávnění by byla žalobkyně oprávněna k řízení motorových vozidel i na území Spolkové republiky Německo. Konstatování obecně známých skutečností spočívající v tom, že existují společnosti či agentury, které nabízejí na svých webových stránkách získání řidičského oprávnění, nemělo podle žalovaného zásadní vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Stran námitek vůči provedení dokazování setrval žalovaný na stanovisku, že postačí, pokud žalobkyně měla možnost se k provedeným důkazům vyjádřit při nahlížení do spisu. Žalovaný proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] V replice ze dne 15. 1. 2014 žalobkyně setrvala na stanovisku, že žalovaný porušil její práva, a to zejména nesprávným procesním postupem.

[5] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 14. 10. 2015, č. j. 15 A 141/2013 – 41, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění podrobně popsal průběh správního řízení, přičemž se zaměřil na jednotlivé úkony správního orgánu, jimiž ověřoval obvyklý pobyt žalobkyně na území České republiky. Pro výklad zákona o silničním provozu je podle soudu v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu stěžejní směrnice č. 2006/126/ES, která se vztahuje k otázce vydávání řidičských průkazů občanům jiných členských států. Nemohl proto přisvědčit názoru žalobkyně, že je nutné použít údajně „měkčí“ vnitrostátní úpravy bez ohledu na tuto unijní úpravu. Recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu zákon o silničním provozu s ohledem na tuto unijní úpravu tedy vykládá tak, že žadatel musí doložit svůj faktický vztah k území České republiky, přičemž pouhý formální titul opravňující jej k pobytu na tomto území po určitou dobu není dostačující. Soud souhlasil se žalobkyní, že zákon o silničním provozu počítá s předložením potvrzení o přechodném pobytu a s doložením nájemní smlouvy, avšak vysvětlil, že se jedná o důkazní prostředky, jimiž má žadatel prokázat své obvyklé bydliště na území České republiky, přičemž jejich hodnocení provádí správní orgán. Při své úvaze správní orgány mohly rovněž přihlídnout k veřejně známým skutečnostem dostupným z internetu o možnosti získat za úplaty na území České republiky řidičské oprávnění občany Německa. Rovněž mohly žádat o součinnost Policii ČR a Spolkový úřad Kraftfahrt Bundesamt Flensburg. Správní řízení tedy bylo ovládáno zásadou materiální pravdy, přičemž správní orgány měly zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Formalizované doklady předložené žalobkyní podle závěru soudu nijak nedokládaly její materiální pobyt na území České republiky. Výklad žalobkyně dovolávající se legální důkazní teorie by zcela popřel požadavek zákonodárce na zkoumání bližšího vztahu žadatelů o řidičské oprávnění k České republice. Není totiž důležité, kolik důkazních prostředků žalobkyně předloží, ale jaký je jejich obsah a co ve skutečnosti dokazují. Soud se proto zcela ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobkyně neprokázala své obvyklé bydliště na území České republiky, neboť zvláště podle zjištění z pobytové kontroly nebyla na jí udávané adrese zjištěna její přítomnost, naopak pronajímatel uvedl, že se zde zdržuje pouze nárazově. Z důvodu nadbytečnosti proto soud nepřistoupil k dokazování, zda v rámci řízení o vydání potvrzení o přechodném pobytu občana EU byl zjišťován faktický pobyt osoby a účel pobytu, neboť pojem obvyklé bydliště podle zákona o silničním provozu se nekryje s pojmem přechodného pobytu občana EU. Soud nepřisvědčil ani požadavku žalobkyně, aby byla o všech jednotlivých úkonech správního orgánu prověřujících její tvrzení předem vyrozuměna, neboť v případě provádění dokazování písemnou formou pro zachování jejich procesních práv

pokračování

plně postačuje, pokud byla vyrozuměna o ukončení shromažďování podkladů a o možnosti se s nimi seznámit, čehož žalobkyně nevyužila.

[6] Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2015, č. j. 15 A 141/2013 – 41, se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 30. 11. 2015, z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Setrvala na stanovisku, že správní orgán i krajský soud nesprávně vykládají ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, neboť přechodný pobyt občana členského státu ve smyslu § 87 zákona o pobytu cizinců na území České republiky naplňuje znaky trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky dle zákona o silničním provozu. Opačný výklad je podle stěžovatelky diskriminační, neboť český státní příslušník bez ohledu na fakticitu bydliště splní podmínku obvyklého bydliště pouhou registrací, kdežto u občanů Evropské unie jsou zkoumány další podmínky. Trvala rovněž na tom, že vnitrostátní úprava je pro ni výhodnější, neboť pojem obvyklé bydliště modifikuje fikcí naplnění jeho znaků v případě, že fyzická osoba má na území trvalý pobyt, bez ohledu na to, zda zde fakticky pobývá. Odkaz soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu není na místě, neboť stěžovatelka dovozuje obdobnost pojmu trvalý pobyt fyzické osoby na území České republiky a přechodný pobyt na území České republiky. Stěžovatelka přitom vyslovila přesvědčení, že již zákon o pobytu cizinců umožňuje zkoumat účel žádosti o povolení k přechodnému pobytu, přičemž případné obcházení tohoto zákona by mělo podle stěžovatelky za důsledek nevydání takového povolení. K této otázce přitom směřoval i její návrh na provedení dokazování, což krajský soud bezdůvodně odmítl. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že správní řízení bylo zatíženou podstatnou vadou v podobě zaujatosti vůči žadatelům o řídičské oprávnění, jež jsou občany jiného členského státu Evropské unie. Nesouhlasila se zjednodušujícím závěrem soudu, že postačovalo to, že měla možnost seznámit se s písemnými podklady, zvláště když samotný závěr o tom, že dané skutkové zjištění je zachyceno v písemné podobě, neznamena ještě, že se jedná o písemný důkaz, o jehož provedení nemá být účastník řízení vyrozuměn. Pokud správní orgán chtěl zpochybnit listiny předložené stěžovatelkou, měl provést klasický výslech svědků, nikoli se spokojit pouze s vyjádřením pronajímatele. Obdobné výhrady měla stěžovatelka vůči tomu, jakým způsobem postupovala Policie při kontrole jejího pobytu. Vyslovila proto přesvědčení, že správní orgány obešly příslušné procesní postupy, což způsobuje nepoužitelnost takto získaných důkazních prostředků. Ve vztahu k těmto námitkám je podle stěžovatelky rozsudek soudu nepřezkoumatelný, neboť se jimi v dostatečné míře nezabývá. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a napadené rozhodnutí.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřil podáním ze dne 14. 12. 2015, v němž se plně ztotožnil se závěrem krajského soudu, proto navrhoval zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační

stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[12] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, přičemž s jeho závěry polemizuje v obsáhlé kasační stížnosti, v níž nesouhlasí s meritorními závěry krajského soudu. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry soudu nesouhlasí a považuje je ze svého úhlu pohledu za nedostatečné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[13] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně

pokračování

zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné. Krajský soud v Ústí nad Labem se v odůvodnění tohoto rozhodnutí tedy řádně vyjádřil k zákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud Krajský soud v Ústí nad Labem vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby, pak z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatelky a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud v neposlední řadě nepřisvědčil námitce, že krajský soud zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, když uvedl, že „[...] *pokud se provádí dokazování písemnou formou, jako tomu bylo v předmětné věci, plně postačuje, aby účastník řízení dostal příležitost před rozhodnutím ve věci seznámit se s podklady pro rozhodnutí.* [...]“; neboť se jedná o právní názor, který krajský soud uvedl v návaznosti na konkrétní žalobní námitku, a to dostatečně srozumitelně. Otázka, zda je tento názor správný, nemůže naplňovat kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale jedná se o argumentaci dovolávající se kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., která bude vypořádána v příslušné části tohoto rozsudku.

[14] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí:

Podle ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu „*K žádosti musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku.*“ Podle ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu „*Pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.*“

[15] Pro interpretaci těchto zákonných ustanovení má podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžejní význam směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řídičských průkazech, která v otázce vydávání řídičských průkazů občanům jiných členských států v zásadě přebrala předchozí (výše uvedenou) úpravu. V čl. 7 odst. 1 písm. e) citované směrnice „*Řidičské průkazy se vydávají pouze žadatelům, kteří: mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.*“ Podle čl. 12 směrnice „*Pro účely této směrnice se „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamená přesun obvyklého bydliště.*“

[16] K otázce obvyklého bydliště se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 – 26, v němž uvedl, že „*žalobce v době řízení udal adresu svého přechodného pobytu na území České republiky, na které se však fakticky nezdržoval, popř. se zde zdržoval pouze*

krátkodobě – v řádu dnů či po dobu několika týdnů, zatímco zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) vyžadoval přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů.“ Tento závěr dále rozvedl v rozsudku ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013 – 68, v němž konstatoval, že „Text zákona o silničním provozu (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o přiznání řídičského oprávnění v obnoveném řízení) byl podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačný. Ačkoliv lze souhlasit se stěžovatelem, že hlavním účelem ustanovení § 2 písm. hh) citovaného zákona bylo definovat, který úřad je místně příslušným správním orgánem pro posouzení žádosti o řídičské oprávnění, zároveň zákonodárce využil této příležitosti, aby definoval pro účely zákona o silničním provozu též legislativní zkratku „přechodný pobyt“. Užívání legislativních zkratek vede k žádoucímu zkrácení zákonného textu. V daném případě byla v rámci definice jednoho zákonného pojmu zavedena též definice zákonného pojmu jiného (což lze s jistotou nadsázkou označit za verbální ekonomii zákona), nicméně zákonodárce tak učinil dostatečně srozumitelným způsobem (srov. text v závorce »dále jen „přechodný pobyt“«). Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Hlavní kasační námitka stěžovatele je tím vyvrácena... Je zcela na žalobci jako žadateli, aby doložil, že splnil podmínky pro udělení řídičského oprávnění včetně podmínky přechodného pobytu.“ S tímto náhledem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. Opřel se přitom o definici přechodného pobytu v jeho obecném smyslu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. prosince 2011, když uvedl: „Z ustanovení § 16 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění vyplývá mimo jiné, že cizinec pobývá na území České republiky přechodně po překročení státních hranic České republiky a po ukončení hraniční kontroly, nebyl-li mu v rámci hraniční kontroly policií odepřen vstup na území, nebo po překročení státních hranic, není-li hraniční kontrola prováděna. V případě provádění hraniční kontroly přechodný pobyt počíná dnem a hodinou překročení státních hranic České republiky, je-li hraniční kontrola prováděna mimo území, nebo dnem a hodinou ukončení hraniční kontroly, je-li tato prováděna na státních hranicích České republiky nebo po překročení těchto hranic. Z dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že občané EU pobývají na území České republiky bez víza. Z ustanovení § 93 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že i na občany EU se vztahuje oblašovací povinnost, neboť občan EU je povinen oblasit na policii místo pobytu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne vstupu na území, pokud jeho předpokládaný pobyt bude delší než 30 dnů.“ Dále krajský soud uvažoval takto: „Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.“ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přilehavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobilé argumentací krajského soudu otřást... Pobyt tedy může být přerušován a postačí, pokud se v součtu žadatel zdržuje na území rozhodujícího státu více než polovinu dní v roce. “

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že s předložením potvrzení o přechodném pobytu, případně nájemní smlouvy je počítáno v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, jako s podkladem pro vydání řídičského oprávnění, ale stěžovatel přehlíží, že se jedná o důkazní prostředky, jimiž má žadatel prokázat své obvyklé bydliště na území České republiky (srov. dikci – doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele), přičemž hodnocení těchto důkazních prostředků provádí správní orgán. Tyto formalizované doklady však samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatelky na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, jak správně a výstižně uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v tomto směru zdůrazňuje, že v řízení podle zákona o silničním provozu platí zásada volného hodnocení, nikoli legální důkazní teorie, jak mylně dovozuje stěžovatelka.

pokračování

Akceptací takové argumentace by Nejvyšší správní soud nejenže popřel příslušná ustanovení správního řádu upravující tuto zásadu, ale zcela by tím negoval možnost správního orgánu posoudit, zda zákonem stanovená kritéria byla skutečně v dané věci splněna – takovýto závěr je tedy zjevně nepřipustný.

[18] Je totiž nutné, aby žadatelé prokázali svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokážou skutečnou délku svého pobytu na něm, a to nikoli pouze předložením dokumentů, které jim formálně pobyt na území členského státu, zejm. s ohledem na veřejnoprávní regulaci pobytu cizinců, umožňují. Stěžovatelka se sice dovolává jednotlivých částí textu zákona o silničním provozu, případně zákona o pobytu cizinců, avšak přehlíží, že institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v jeho ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného a nikoli pouze úředně evidovaného pobytu žadatele na území České republiky z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení nájemní smlouvy a potvrzení o povolení k přechodnému pobytu proto samo o sobě nedokládá, že zde žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu pobýval; není přitom důležité, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale důležitý je obsah vztahů jimi založených, který podle Nejvyššího správního soudu v předmětné věci nenaplnuje pojem „obvyklé bydliště“ stěžovatelky na území České republiky.

[19] Pokud by Nejvyšší správní soud uznal, že žadatelé stačí pro prokázání obvyklého bydliště např. pouhé předložení potvrzení o umožnění přechodného pobytu a nájemní smlouvy, bylo by možné, aby takový žadatel „získal obvyklé bydliště“ ve více členských státech Evropské unie, případně ve všech současně, neboť není právně ani fakticky vyloučeno, aby si žadatel pronajal více nemovitostí v různých členských státech. Rovněž prostřednictvím tohoto argumentu ad absurdum Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že pouhým předložením dokladu o možnosti žadatele pobývat na území členského státu nelze určit, že na území tohoto členského státu získala taková osoba obvyklý pobyt. V opačném případě by komunitární úprava regulující danou problematiku zcela postrádala smysl a byla by umožněna tzv. turistika za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů, jak namítá žalovaný. Skutečnost, že existuje takzvaná „turistika za řidičskými průkazy“, je známá nejen správním orgánům, ale i Nejvyššímu správnímu soudu, který dokonce řešil po skutkové stránce prakticky identický případ pod sp. zn. 4 As 275/2015, který se rovněž týkal německého občana, jež měl mít od téhož pronajímatele pana P. pronajatu nemovitost na téže adrese jako stěžovatelka, a to P. č.p. 95.

[20] Udělení řidičského oprávnění je regulováno § 92 odst. 7 ve spojení s § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje. Zákon o silničním provozu tedy není koncipován tak, jak nesprávně dovozuje stěžovatelka, že každému žadateli, který předloží jeden z výše jmenovaných dokladů, bude automaticky vydáno řidičské oprávnění, nýbrž v případě pochybností musí žadatel prokázat materiální obvyklý pobyt na území České republiky. Zákon o silničním provozu pouze demonstrativním výčtem vyjmenovává typické důkazní prostředky, jimiž žadatel může obvyklý pobyt doložit. Posouzení, zda žadatel svůj obvyklý pobyt prokázal, je pak věcí správního orgánu, který musí své úvahy náležitě vyjádřit, což se v posuzované věci stalo.

[21] Za situace, kdy stěžovatelka předložila ke své žádosti nájemní smlouvu, jež obsahuje vlepané údaje identifikující ji jako nájemkyni a která stanoví, že cena za pronájem nemovitosti bude stanovena dle četnosti používání předmětu nájmu, a to dodatkem k této nájemní smlouvě po ukončení platnosti nájemní smlouvy, nelze v žádném případě hovořit o tom, že by správní

orgán postupoval šikanózně či předpojatě, když s ohledem na obecné povědomí o „turistice za řidičskými průkazy“ a s ohledem na poněkud bizarní obsah nájemní smlouvy podrobně prověřoval, zda stěžovatelka má na území České republiky obvyklý pobyt ve smyslu zákona o silničním provozu či nikoli. Prvoinstančnímu orgánu tedy nelze vytknout, že na základě uvedených pochybností vyzval stěžovatelku, aby v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu předložila dokumenty prokazující její osobní vazby k území České republiky a že se pokusil zjistit další okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ve smyslu § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu.

[22] Přitom v posuzované věci je veřejným zájmem, aby řidičská oprávnění získaly pouze osoby, které splňují podmínky podle § 82 zákona o silničním provozu, což ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 - 26. Ve světle uvedených pochybností důkazní situaci stěžovatelky nemohlo pomoci předložené potvrzení o přechodném pobytu, neboť samo o sobě nedokládá faktický vztah jeho držitele vůči České republice, avšak toliko tvrzený úmysl pobývat na jejím území po delší dobu. V posuzované věci rovněž není rozhodné, že stěžovatelka přiložila k žádosti právě doklady předvídané v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť již podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014 - 36, „[d]oklad prokazující obvyklé bydliště žadatele“ ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.“ Z postupu prvoinstančního orgánu ani z dalších okolností řízení tedy nelze dovodit podjatost či zaujatost prvoinstančního orgánu vůči stěžovatelce. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, že by bylo nadbytečné provádět jakékoli další důkazní prostředky stran toho, zda stěžovatelka měla na tomto území povolený přechodný pobyt podle zákona o pobytu cizinců, neboť jakékoli závěry plynoucí z tohoto dokazování by nemohly prokázat, zda na území České republiky měla stěžovatelka v inkriminované době obvyklý pobyt ve smyslu zákona o silničním provozu, tj. zda měla k tomuto území bližší osobní vztah, čímž by bylo vyloučeno, že se v jejím případě jednalo o účelovou „turistiku za řidičskými průkazy“.

[23] Nejvyšší správní soud tudíž nesdílí názor stěžovatelky, podle něhož je třeba přechodný pobyt občana členského státu Evropské unie považovat za trvalý pobyt ve smyslu § 2 písm. hh) věty první zákona o silničním provozu. Ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) naposledy uvedeného zákona explicitně rozlišuje případy, kdy žadatel o vydání řidičského oprávnění má na území České republiky trvalý pobyt a kdy jej naopak nemá. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvody, aby pojem trvalý pobyt vyložil odlišně oproti právnímu řádu, respektive, aby za trvalý pobyt považoval i přechodný pobyt ve smyslu § 87a zákona o pobytu cizinců, jak navrhuje stěžovatelka. Jakkoliv si tyto právní instituty mohou být podobné z hlediska legislativní konstrukce, nezakládá to žádné pochybnosti o úmyslu zákonodárce, aby mezi nimi správní orgány rozlišovaly. Ve vztahu k § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu lze uvedený závěr dovodit nejen z gramatické interpretace předmětného ustanovení, ale také z důvodové zprávy k zákonu č. 297/2011 Sb., podle které „[n]ejširší kategorií budou nepochybně osoby s trvalým pobytem na území České republiky, které je nejsnáze prokazatelné jak z pozice žadatele, tak z pozice příslušného úředníka. Změna přístupu k vymezení tohoto pojmu se pak projeví zejména při prokazování naplnění podmínky obvyklého bydliště osobami bez trvalého pobytu v České republice.“

[24] Nejvyšší správní soud se v neposlední řadě zabýval námitkou stěžovatelky, že správní orgány postavily své závěry na nezákonně získaných důkazech. Zdejší soud se neztotožnil s tvrzením, že prvoinstanční orgán porušil § 13 a § 51 odst. 2 správního řádu o dožádání a o povinnosti vyrozumět účastníky řízení o provádění důkazu, když požádal Policii České republiky o prověření přechodného pobytu stěžovatelky, a to bez jejího vědomí. Policie České

pokračování

republiky je podle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců oprávněna provádět z vlastní iniciativy pobytovou kontrolu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Ans 7/2011 - 59, představuje pobytová kontrola typickou policejní, nikoliv správní činnost. Samotnou pobytovou kontrolou prvoinstanční orgán neprováděl vlastní úkon, tedy ani dokazování. Jednalo se o samostatnou kontrolní činnost policie, ke které dal prvoinstanční orgán toliko podnět v souladu s § 8 správního řádu. Stěžovatelce lze dát za pravdu, že spisová dokumentace neobsahuje listinu, která by byla výslovně označena jako protokol o pobytové kontrole; obsahuje však úřední záznam Policie České republiky, který podrobně líčí průběh pobytové kontroly, přičemž podle § 50 odst. 1 správního řádu jsou podklady pro vydání rozhodnutí mimo jiné podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné správy. Stěžovatelka přitom nikterak nevysvětlila, proč absence výslovného označení dokumentu jako protokolu o pobytové kontrole vylučuje jeho použití ve správním řízení. Stěžovatelka ostatně v průběhu řízení nikterak nerozporovala skutečnosti uvedené v tomto úředním záznamu. Podle Nejvyššího správního soudu však sdělení Policie České republiky o prověření přechodného pobytu stěžovatelky prokazuje toliko skutečnosti, které policisté vnímali vlastními smysly, nikoliv skutečnosti, které se dověděli v průběhu pobytové kontroly od přítomného pronajimatele nemovitosti. Prostřednictvím pobytové kontroly totiž nelze obcházet § 55 správního řádu o důkazu svědeckou výpovědí. Pokud správní orgány chtěly opřít své závěry o tvrzení pana P., měly jej předvolat k podání svědecké výpovědi. Tento závěr již Nejvyšší správní soud učinil v rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Asz 228/2015 - 40.

[25] Uvedené pochybení správních orgánů však nemělo vliv na zákonnost jejich rozhodnutí, neboť skutečnosti, které policisté v průběhu pobytové kontroly zjistili vlastními smysly, dostatečně vyvracejí věrohodnost stěžovatelkou předložených důkazů. Jedná se zejména o skutečnost, že pronajimatel nemovitosti na výzvu policistů nepředložil knihu ubytovaných cizinců, přičemž tvrdil, že tam žádný cizinec po celou dobu nepobýval, ale tak jen 2 až 3 dny v měsíci. Prvoinstanční orgán však nedospěl k závěru o nevěrohodnosti důkazu nájemní smlouvou na základě skutečnosti, že pronajimatel předmětné nemovitosti neodpověděl na výzvu k vyjádření. Takový závěr podle Nejvyššího správního soudu z prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá. Stěžovateli lze přisvědčit, že prvoinstanční orgán zmiňuje pasivitu pana P., to však pouze v tom smyslu, že se z tohoto zdroje nepodařilo získat žádné nové poznatky o skutkovém stavu věci.

[26] Na základě všech uvedených skutečností tedy správní orgány v souladu se zákonem dospěly k závěru, že důkazy nájemní smlouvou a potvrzením o přechodném pobytu nejsou věrohodné pro účely prokázání osobních vazeb stěžovatelky k území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) ve spojení s § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014 - 36, „[z]ákon o silničním provozu není koncipován tak, že každému žadateli, který předloží jeden ze zákonem uvedených dokladů, bude automaticky vydáno řídičské oprávnění, nýbrž v případě pochybností musí žadatel prokázat materiální obvyklé bydliště na území České republiky.“ Podle rozsudku téhož soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, „[s]e stěžovatelem lze souhlasit v tom, že správní řízení není ovládáno zásadami naprosto sbodnými jako řízení civilní. Na druhou stranu i ve správním řízení mají účastníci povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu). Tato povinnost je přitom silnější v řízení o žádosti (jako v tomto případě), kdy „mnohdy dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2 vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 524). Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě, kdy § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu výslovně ukládá žadateli povinnost ke žádosti o udělení řídičského oprávnění přiložit řadu dokumentů včetně dokladů prokazujících obvyklé bydliště žadatele.“ Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ani na opakovanou výzvu nepředložila věrohodné důkazy,

které by prokázaly její osobní vazby k území České republiky, nezbyla prvoinstančnímu orgánu jiná možnost, než zamítnout její žádost.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu